

жіата благодать? Ангелъ мраченъ, змій страшенъ, отпадналъ отъ великата си слава, осъденъ да гори вѣчно въ огъня на мъката: „Какъ (оплаква паденіето мѡ Исаіа) Какъ падна Денницата, който сѣтрина изгрѣва.“ (1) Кой е былъ Адамъ съ Божіата благодать? единъ въздѣшенъ образъ Божій, и подобіе, единъ царь на сичкыты подъ лѣната твари, който сѣ е радвалъ и на неистоцимо наслажденіе, и на безсмертна жизнь. Нъ що е станжалъ, когато изгѣбилъ Божіата благодать? робъ на смъртъ-та, наследникъ на клятвата, и като едно бездѣлно животно. „Приложисѣ скотѡмъ несмысленнымъ, и оубодѣбисѣ ѣмъ.“ (2) И що е съ Божіата благодать една дѣша? та е Божіа невѣста, та е Ангелска сздѣжница, наследница на Радъта, и царица украсена съ сичкото богатство на Божіиты дарованіа. Нъ що станѣва, когато изгѣби една дѣша Божіата благодать? гндсота на Ангелыты, изгонена отъ Радъта, испаднала, плѣнница на Діакола; нъ възможно ли е да бы искалъ челоуѣкъ да стори толка голѣма загѣба? Августъ Кесарь междѡ пріателыты си ималъ и единъ Римскы князь, кождо той открилъ еднѣжъ една тайна, той ѡ открилъ на жената си, нъ защото е все едно да тѣри нѣкой вода въ пробитъ сѣдъ, и да ковѣри една тайна на една жена, та ѡ сзговорила на дрѣгыты жены, и тѣй работата станжала ѣвна на сичкыты. Кесарьтъ сѣ надчилъ за това, повыкалъ пріательтъ си, помъмралъ го, за дѣто не опазилъ вѣрность, рѣкълъ мѡ: че той не е достоенъ за неговата милость, и за неговото пріателство. Князьтъ сѣ засрамилъ растрепералъ сѣ, и до толка мѡ докривѣло щото, като сѣ завърнжалъ у дома си, и като сѣ оплакалъ на жена си, велъ ножъ, и сѣ заклаалъ, заклала сѣ и жена мѡ съ сщіа ножъ, и заплатили и двамата съ сщцото наказаніе, сщцото престѣпленіе. И толка ли голѣма скръвь за гдѣто тѣ изгѣбили Кесаревото пріателство? и толка ли малка, когато ный изгѣвамы Божіата благодать? Ахъ! и когато ный стрѣвамы грѣха по-добрѣ бы было да сѣ изгѣби отъ очиты ни сѣзнцето, или да отвори земаъта устата си, та да нъ глѣтне живы, нежели да изгѣвимъ таквозъ сѣкровище! Да изгѣби единъ челоуѣкъ пріателството на Кесаря, на единъ землеуъ царь е голѣмо нещю, нъ това не е сичкото зло, защото таково пріателство не е сичкото челоуѣческо благополѣчіе; нъ да изгѣби Божіата благодать, съ изгѣваніето на ко-

(1) Исаіа гл. 14. (2) Псал. 48, ст. 21.